

Guido Bindels: ‘Teun van Vliet ‘ Drank, vrouwen, de koers, de dood. Uitgeverij Elikser, Leeuwarden 2010. ISBN 9789089542106 (Darmziekten/Hersentumor/PO/1)
Zie ook <http://www.guidobindels.nl/html/teunvanvliet.html>

Soort boek/stijl/ziekte: Levensverhaal van Teun van Vliet, een wielrenner die een chronische darmontsteking kreeg en twee keer een hersentumor. De biografie werd geschreven door journalist Guido Bindels. De eerste 7 hoofdstukken gaan over de jonge Teun en de wielrenner Teun, en vanaf het achtste hoofdstuk wordt ingegaan op de ziekten van Teun. Geïllustreerd met diverse foto's uit het privébezit. Goed leesbaar. De opbrengst van het boek gaat grotendeels naar de nieuwe stichting *Topsport for Life*

Over de schrijver: Guido Bindels (1956) werd geboren in Vaals. Hij is vader van drie kinderen. Hij studeerde geschiedenis in Amsterdam. Als journalist werkte hij vanaf 1978 bij dagbladen van Sijthoff Pers, waar hij chef van de sportredactie werd en vele malen de Tour de France versloeg. Ook schreef hij romans met een spirituele inslag. In augustus 2009 begon Guido Bindels een bedrijfje, Bindels B.V., dat voor mensen teksten, boeken en speciale projecten verzorgt. Hij schreef o.a. de boeken *Teun van Vliet* en *Tour Glorie*. Zie ook www.bindels.nl

Korte Beschrijving: In dit boek beschrijft Guido Bindels hoe Teun van Vliet (1962) opgroeide in het Nederlandse Westland. Hij was de enige zoon in een gezin met 5 kinderen, Ditte, Nita, Jeannette, Teun en Wennie. Het was een warm gezin met een strenge, rechtvaardige vader. Hij steunde zijn kinderen bij al hun plannen, maar vond dan wel dat ze er voor moesten gaan en het onderste uit de kan moesten halen. Teun leerde van hem doorzetten en karakter tonen. Hij was een lefgozertje en ontwikkelde al vroeg een grote liefde voor de wielersport. In het boek worden de hoogte- en dieptepunten beschreven uit zijn wielercarrière en hoe zijn wielercarrière verliep.

In 1990, op 28-jarige leeftijd, moet Teun met de wielersport stoppen omdat hij een chronische darmontsteking (colitis ulcerosa) heeft ontwikkeld die hem gehandicapt maakt. Deze kondigde zich in 1988 al aan. Teun was ondertussen gaan wonen in het Vlaamse Baarle-Hertog en getrouwd met Trees, met wie hij drie kinderen kreeg: Jenny, Jantje en Jody. Hij wilde voor zijn gezin leven en zocht andere bezigheden, nam diverse projecten ter hand en kocht eetcafé de Pomp in Baarle Nassau. Dat werd zijn belangrijkste project. Het huwelijk hield geen stand, Teun was steeds minder in staat om zich te uiten, zat steeds vaker in zijn café en dronk daar te veel met vaste kameraden. Hij ontmoette er Hennita, met wie hij een relatie begon. In 2000 kreeg Teun epileptische aanvallen, een paar TIA's en viel zijn spraakvermogen al even uit. Dat zou later blijvend gebeuren, waardoor hij zich nog minder goed kon uiten. Hij kan woorden niet meer vinden, zodat hij wel veel kan beamen, maar niet meer vrijuit spreken. In 2001 bleek hij een goedaardige hersentumor te hebben ontwikkeld, zo groot als een ei. Teun is daarna nooit meer de oude geworden en was steeds meer te vinden in zijn kroeg. Het huwelijk van Trees en Teun ging kapot en in 2001 zijn ze gescheiden. Teun woonde toen bij Hennita. In 2003 ontmoette Teun weer een andere vrouw, Lieske Libregts, op wie hij smoorverliefd werd. Hij verliet voor haar Hennita. Maar als Lieske in 2004 zwanger is van Teun verlaat hij Lieske weer. Hoewel zij samen voor een zwangerschap hadden gekozen, kon hij het toch niet aan en ging terug naar Hennita. Zijn dochter Lois heeft hij tot op heden nog niet ontmoet.

Teun ontwikkelde in 2006 voor de tweede keer een hersentumor, nu een

kwaadaardige, Glioblastoom Multiforme Graad IV. Teun werd daarvoor behandeld door oncoloog Meyskens en dokter Gorter, een in Nederland opgeleide arts, die in Keulen werkt en hem een alternatieve behandeling biedt. En hoewel hij te horen kreeg dat hij nog maar één jaar te leven had, leeft hij nu nog, kankervrij.

Wat viel op: Het doorzettingsvermogen van Teun van Vliet en dat hij door meerdere collega wielrenners een lefgozertje en sfeermaker wordt genoemd (zie ook recensies). Zijn woelige leven, waarin wielersport, vrouwen, te veel alcoholgebruik en zware ziekteperiodes dominant aanwezig waren. Moeilijk vind ik dat hij zijn jongste dochtertje nog niet heeft gezien, terwijl ze ondertussen al 6 jaar is en zijn familie wél banden met haar onderhoudt. En dat daar openlijk over geschreven wordt. Opvallend is ook hoeveel invloed de ziekten op zijn leven hebben gehad, en hoe positief dokter Gorter is over zijn behandeling. Dan vraag ik me wel af waarom die niet meer wordt ingezet en of er onderzoek is gedaan naar de werkzaamheid.

Citaten: Pag. 119: De aanblik van een volledig uitgemergelde jongeman is er eentje die je niet snel vergeet. Zijn ogen staan dof, het gezicht is onherkenbaar. Het lichaam schreeuwt van pijn, tegenslag, woede. Hij weegt nog maar 45 kilogram, 23 minder dan zijn normale gewicht. Van de pezige spieren is niets meer over. Hij heeft zich door vele wedstrijden heen moeten worstelen, werd vaak op de proef gesteld, toonde karakter en doorzettingsvermogen, maar hier is niet tegen te vechten.

Pag. 166-169: ‘Twee maanden na de operatie aan de hersentumor adviseert dokter Robert Gorter zijn nieuw patiënt te beginnen met wat hij noemt “dendritische celtherapie in combinatie met locale hyperthermie. (...) Dat hij ooit nog een terugval zal krijgen lijkt dokter Gorter onwaarschijnlijk, omdat in het Medisch Centrum in Keulen verschillende patiënten zoals Teun zijn behandeld en nu al zes jaar zonder vorm van hersenkanker leven. (...) Dokter Gorter is dus optimistisch over de toekomst van Teun van Vliet. Hennita daarentegen houdt nog enkele stevige slagen om de arm. *Een tumor blijft een sluipmoordenaar. Je weet nooit of en wanneer hij zal toeslaan. Een hersentumor kun je alleen met een biopsie van de hersenen opsporen en die wil Teun nooit meer ondergaan.*’

Pag.184: ‘*Lois is een prachtig kind. Als Teun hier is laat ik hem foto’s en tekeningen van haar zien. Dan wordt hij stil en zie ik hem denken, zie ik zijn emoties. Maar ik zeg er verder niets over. Een ontmoeting moet uit hem zelf komen, als hij daaraan toe is.*’

Recensies: Edward Jorna (Friesch Dagblad, 27 juli 2010) : ‘(...)In Teun van Vliet. Drank, vrouwen en de dood tekent journalist Guido Bindels het levensverhaal op van één van de meest kleurrijke renners die Nederland ooit kende. (...) Teun van Vliet. Drank, vrouwen en de dood is het verhaal over een wielrenner met grote talenten die zijn grootste prestaties ná zijn carrière behaalde. En hoewel de renner onbetwist verkeerde keuzes maakte is het goed dat zijn levensverhaal is opgetekend. Sinds kort is Van Vliet ambassadeur van de nieuwe stichting *Topsport for Life*. Deze is opgericht door (ex-)topsporters, waarvan sommigen zelf ook getroffen zijn door een ernstige ziekte. Een groot deel van de opbrengsten van het boek komt ten goede aan *Topsport for Life*.

De Telegraaf – Telesport Dinsdag, 29 juni 2010: (...) De oud-wielrenner die ooit enkele dagen de gele trui in de Tour de France droeg en door een zware ziekte zijn loopbaan abrupt moest beëindigen, vertelt daarin openhartig over zijn turbulente leven. Van de confrontaties met zijn gedreven en luidruchtige vader, tot de ‘trucjes’ die er in het peloton werden uitgethaald. Maar hij praat ook eerlijk over zijn

drankprobleem, zijn geworstel met verschillende relaties en het 'doodvonnis' dat vier jaar geleden over hem werd uitgesproken.

Hans Prakke (Wielersport slogblog): '(...) De achterliggende reden voor Bindels om dit boek te willen schrijven is het feit dat Teun niet alleen als wielrenner de nodige tegenslag kreeg te overwinnen, maar zich ook in het gewone leven staande moest zien te houden. De deugniet, de kwajongen, die van het leven houdt en van de vrouwen. Soms ook iets teveel van de drank (...) Guido Bindels heeft er een levendig boek van weten te maken dat ik in één adem uitlas. Vrienden, vrouwen en familie hebben de schrijver daarbij geholpen en samen geven ze een mooi beeld van die dekselse Teun, wiens levensmoed zeer te bewonderen valt. Om medische redenen moest hij al op zijn 28ste met wielrennen stoppen, maar als bijna vijftiger stapt hij nog steeds met pretoogjes op het ondermaanse rond.'

Zie ook: http://www.guidobindels.nl/html/recensies_teun.html: Mart Smeets: "De lach van een man die met het leven speelde. En het leven met hem, maar dat wist hij toen nog niet." Erik Breukink: "Er waren renners die hem te levendig vonden, die sliepen liever bij een ander." Johan van der Velde: "Hij is er nog! Op zich is dat al wonderbaarlijk."